

FORME DIMINUTIVALE ȘI NUANȚE STILISTICE

Maria-Loredana ȚANCU

doctorand, Universitatea din Craiova
e-mail: tancumarialoredana@yahoo.com

Abstract:

Words formed by derivation with particles, expressing a decrease of the meaning of the root word are called diminutives.

Specific to traditional-oral language, diminutive forms are frequently used in speech as they acquire meanings that can be amplified by nonverbal or paraverbal ways (gestures, facial expressions, intonation), but are found in written form too, where they express, according to context, emotional and stylistic nuances.

Starting from the lexemes from which they have formed and the intention of the interlocutor, we can identify the following types of connotations/ values / stylistic nuances (positive and / or negative) of diminutive forms: emotional-sentimental, familiar-appreciative, familiar-delightful, familiar-folk, ironic and derogatory-pejorative.

Diminutives with affective-emotional nuance are found in folklore creations, where love or lover face is described by words such as: "mândruța", "mândrișor", "ochișori", "buzișoare". Familiar-appreciative connotation of diminutive forms is present, especially in oral expression, and in some folk songs: "cafeluță", "păhăruț". Stylistic value with familiar-delightful forms appears in communication with children and in literature - texts for children (songs and poems). Diminutive forms with familiar-folk nuance have a higher degree of expressiveness; the ironic connotation creates a playful effect, while derogatory-pejorative diminutives express sarcasm and contempt.

In conclusion, we see that the use of diminutives leads to the formation of language in various areas of communication.

Key words: *diminutive, stylistic nuance, affective-emotional nuance, ironic connotation, derogatory-pejorative nuance.*

Tipologic, româna este o limbă care dispune și uzitează de numeroase sufixe diminutive¹ cu dublă funcție – semantică și pragmatică² - și cu o capacitate de combinare largă, preferând, astfel, derivarea³ în detrimentul altor mijloace de îmbogățire internă a vocabularului (compunerea și conversiunea).

Fenomenul diminutivării este foarte bine reprezentat în limba populară, unde constituie un mijloc expresiv și de atenuare pragmatică, însă, în prezent, a căpătat amploare și în stilul colocvial, respectiv, în registrul standard.

Din studiile consacrate derivării, aflăm că sufixele diminutive se regăsesc, într-un număr considerabil, în scrierile vechi⁴ literare, religioase sau chiar juridice din secolele XVI-XVIII și, în

¹ Uvertura capitolului din *Stilistica limbii române* a lui Iorgu Iordan se face cu afirmația: „Limba noastră este extrem de bogată în sufixe diminutive” (Iordan, 1975: 158), iar Mioara Avram consideră, în lucrarea *Gramatica pentru toți*, că diminutivele sunt cele care „prezintă referentul ca având dimensiuni mai mici decât referentul cuvântului de bază” (Avram, 1999:499) și se formează cu ajutorul unor sufixe specifice: *-el, -uț, -uș, -uc, -ior, -aș, -ică, -iță, -uță, -oară*, iar sensul este stabilit prin opoziția cu semnificația referentului.

² Semantica, ulterior, și pragmatica diminutivelor sunt descrise în lucrările următorilor autori: Dressler, Merlini Barbaresei (1994: 85-91), Jurafsky (1996: 538-541), Lüder (1996: 277-279).

³ Este mijlocul intern de îmbogățire a vocabularului prin care se formează cuvinte noi cu ajutorul afixelor (prefixe și sufixe).

⁴ Exemple de diminutive preluate din scrierile vechi, regăsim în lucrarea Eugeniei Contraș și în cea a Magdalenei Popescu-Marin: *boiernăș* (la I.Neculce), *cuconaș*, *călugăraș* (la Dosoftei), *cârligel*, *românel*, *delușel*, *fântânea*, *mieușea*, *scundicel*, *părțicea*.

genere, în opera cronicarului moldovean, I. Neculce, respectiv, în cea a lui D. Cantemir, creatorul unui stil cult, retoric prin excelență. Productivitatea derivării diminutive este vizibilă și în registrul popular actual. Iorgu Iordan remarcă, de exemplu, faptul că „sufixul *-aș* este diminutiv pur și simplu, cu nuanță alintătoare uneori, la cuvinte ca *băiețaș*, *coconaș*, *volumaș* etc. Are valoare dezmiardătoare foarte precisă la *copilaș*, *îngerăș* etc și este peiorativ, iarăși cât se poate de clar la *profesoraș*, *studentaș* etc”. [Jordan, 1975: 60]. În registrul cult, modern, diminutivul este mai rar, validându-se, astfel, afirmația lui Al. Graur: „diminutivele se întrebuițează mai puțin în stilurile îngrijite (se preferă construcțiile cu adjective ca *mic*)” [Graur, 1968: 267].

Din punctul de vedere al morfologiei lexicale, diminutivele valorifică diverse mijloace, dovedindu-și productivitatea; multe sufixe - *aș*, *-el*, *-uț*, *-ic*, *-(i)șor*, *-uș*, *-ică*, *-iță*, *-uță* pot fi combinate cu o bază lexicală fără restricții fonetice, creându-se serii de diminutive echivalente: *fetiță*, *fetică*, *fătucă*, *fătuță*, *fetișoară*. Părțile de vorbire care se diminutivează sunt: substantivul, adjectivul și adverbul. În cazul ultimelor două amintite, sufixele diminutive au rol de mărci de gradă asociate calificativelor sau cantitativelor: *bunicel*, *binisor*. Accidental, pot primi sufixe diminutive și alte clase lexico-gramaticale – pronumele: *mătălică*, *mătăluță* și interjecția: *aolică*.

Specifice limbajului popular-oral, formele diminutive sunt întrebuițate frecvent în vorbire, deoarece semnificațiile pe care le dobândesc pot fi amplificate cu ajutorul mijloacelor nonverbale sau paraverbale (gesturi, mimică, intonație), dar se regăsesc și în exprimarea scrisă, generând, în funcție de context, o anume nuanță afectiv-stilistică. Pornind de la aprecierea lui B.Șt. Delavrancea, un apărător al diminutivului – „Diminutivele au două funcțiuni: sau o nevoie ritmică sau o diferențiere în viața intimă a cuvintelor. Ca nevoie ritmică, îmi sunt indiferente – ba, uneori, urâcioase – ca diferențiere, sporind bogăția limbii, le admir și mă simt că am ieșit dintr-un popor bun și de omenie.” [Delavrancea, 2005: 413-414] și având în vedere lexemele de la care s-au format, precum și intenția pragmatică a interlocutorului, identificăm următoarele tipuri de conotații, nuanțe, valori stilistice pozitive și/ sau negative ale diminutivelor: conotația afectiv-sentimentală, familiar-apreciativă, familiar-dezmiardătoare, familiar-populară, ironică și depreciativ-peiorativă; forma diminutivală este doar locul unei focalizări a procedurii discursiv de atenuare sau ironizare.

În sfera semantică sunt incluse valori de tipul *mic*, *imitație*, *aproximare*, *exactitate*, *partitiv*, iar în cea pragmatică – *afectivitate*, *simpatie*, *intimitate*, *dispreț*, *atenuare conversațională*. Pentru descrierea diferențiată, Dressler, Merlini Barbaresi [1994: 140-144] investighează separat limbajul adresat copiilor, situațiile ludice, emoționale, familiare, precum și funcționarea diminutivelor în actele de limbaj /cereri/ aserțiuni) sau în eufemisme.

Diminutivele de proveniență folclorică, utilizate în poezia de dragoste sau în cântecele populare au o conotație afectiv-sentimentală. Forme precum: *mândruță*, *mândruliță*, *mândruleană*; *bădiță*, *bădișor*; *doruțel*, *doruț* constituie expresia vie a sentimentului de iubire. Din aceeași arie semantică sunt și diminutivele care se referă la trăsăturile fizice ale ființei iubite: *ochișori*, *guriță*, *obrăjori*, *sânișori*, *țâțișoară*, *mijlocel*, *fețișoară*, *mustăcioară*, *perișor*. Tabloul este întregit de substantive ca *pușor*, *suflețel*, *inimioară*, *ciobănaș*, *copiliță*, *floricică* însoțite de adjective de tipul: *negrișor*, *bălăior*, *mititel*, *voinicel*, *tinerel*, dobândind, astfel, o nuanță afectivă. Reprezentativ, în acest sens, este portretul ciobănașului din balada *Miorița* compus dintr-o suită de diminutive cu valoare afectivă: „Mândru ciobănel/ Tras printr-un inel?! Fețișoara lui, /Spuma laptelui/ Mustețioara lui,/ Spicul grâului;/ Perișorul lui, / Pana corbului/ Ochisorii lui, / Mura câmpului” [Badea și Negru, 2002: 290]. Diminutive cu nuanță afectivă întâlnim și în balada populară *Monastirea Argeșului*: „Soțioara lui, / Floarea câmpului (...) Țâțișoara-mi plânge./ Copilașu-mi frânge” [Badea și Negru, 2002: 147]. Cadrul idilic este, de asemenea, zugrăvit cu ajutorul unor lexeme proprii creației populare: *codruț*, *doiniță*, *izvoaraș*, *răuleț*, *murguleț*: „Codrule, *codruțule*” [Badea și Negru, 2002: 12].

În operele populare, sufixele diminutive sunt folosite pentru a forma rime bazate pe eufonie.

Conotația familiar-dezmiardătoare sau baby-talk este identificată în maniera de a vorbi a adulților cu copiii. Poate căpăta marcă diminutivală tot ce este asociat copilului: *mănuță*, *pătuț*, *hăinuțe*, *rochițe*, *șepcuțe*, *cățeluș*, *mâncărică*, *somnic*. În creațiile pentru copii, diminutivele apar în textele de inspirație folclorică: „Cățeluș cu părul creț”... sau „Vine rața de la baltă/ Cu *codița* ridicată./ Rața face un *oușor*”...

Nuanța familiar-apreciativă este prezentă, în deosebi, în exprimarea orală, dar și în anumite cântece populare: *păhăruț, cafeluță*. Anumite diminutive au o conotație apreciativă datorită sensului bazei lexicale și frecvenței în uz.

Valoare popular-familiară au diminutivele care se referă la anumite secvențe temporale: *ziulica, nopticica, olecușoară, olecuță, olecuțică, anișori* și sunt utilizate pentru a accentua gradul de expresivitate.

După Iorgu Iordan, conotația ironică a diminutivelor este izvorâtă din faptul că ele „denumesc obiecte de dimensiuni reduse: micimea, puținătatea etc., provoacă nu numai simpatie, ci și ironie, fiindcă un obiect exagerat de mic face să intre în joc, din cauza înfățișării lui, spiritul zeflemist, disprețul; bațjocura care există în om, trece la un fel de tendință contrară, aceea de înțelegere, bunăvoință, compătimire. Ironia poate fi lipsită de intenții satirice, așadar apropiată, întrucâtva de stările sufletești invocate mai sus. Într-adevăr, gluma, lipsită de răutate, aplicată de mult ori stârnește dacă nu chiar simpatie, cel puțin bună dispoziție și atitudine prietenoasă sau măcar nedușmănoasă față de oameni. *Mittel* și *mititică* se aud cu sens ironic la adresa a tot felul de oameni, mai ales a celor care nu sunt mici. Spunem *mittelul!*, *mittelul de el!*, când cineva vorbește despre un necaz, o suferință pe care le prezintă tragic, fără ca nouă să ni se pară astfel, sau când se arată naiv, neștiutor, victimă, iar nouă nu ne vine a crede. În cazurile discutate, atitudinea subiectului vorbitor este, de obicei, indulgentă, înțelegătoare, de aceea diminutivele exprimă o nuanță mai mult glumeață, din care lipsește orice intenție de bațjocură” [Iordan, 1975: 162].

Nuanța ironică oferă largi posibilități creațiilor lexicale: *leișori, bănișori, părăluțe, hărnicuț, poemaș*⁵. Utilizarea tonului ironic, precum și a formelor diminutive vizează obținerea efectului ludic.

Valoarea depreciativă, minimalizatoare, peiorativă a diminutivelor este mai puțin frecventă și apare când *micimea* provoacă dispreț și sarcasm. Sensul depreciativ este recuperat în baza contextului mai larg în care este plasat diminutivul. Cuvinte ca: *directoraș, profesoraș, actoraș, funcționărei, sefuleți, partiduțe* au sens depreciativ și se regăsesc în texte cu caracter de pamflet.

Actualmente, procedeul semantic și, mai ales, pragmatic, cu conotații diverse, al diminutivării tinde să se extindă, transformându-se într-un proces discursiv de diminutivare, care constă în atribuirea mărcilor diminutive și care generează apariția și dezvoltarea unor limbaje în cadrul diverselor arii de comunicare.

Bibliografie

- Avram, Mioara. 1999. *Gramatica pentru toți*, București, Editura Academiei Române.
 Contraș, Eugenia, Magdalena Popescu-Marin. 2007. *Sufixe*, București, Editura Academiei Române.
 Dressler, Wolfgang U., Lavinia Merlini Barbaresi. 1994. *Diminutives and Intensifiers in Italian, German, and Other Languages*, Berlin, New York, Mouton de Gruyter.
 Graur, Alexandru. 1968. *Tendențele actuale ale limbii române*, București, Editura Științifică.
 Iordan, Iorgu. 1975. *Stilistica limbii române*, București, Editura Științifică.
 Jurafsky, Daniel. 1996. *Universal tendencies in the semantics of the diminutive*, New York, Language.
 Lüder, Elsa. 1995. *Procedee de gradație lingvistică*, Iași, Editura Universității A.I. Cuza.
 Popescu-Marin, Magdalena (coord.). 2007. *Formarea cuvintelor în limba română din secolele al XVI-lea – al XVIII-lea*, București, Editura Academiei Române.

⁵ Numeroase diminutive inventariate nu se regăsesc în lucrările normative ale limbii române.